

Պանիում — Թիվ քսաներեք

Ուխտից հետո նա պիտի նենգությամբ գործի:

Jeff Pippenger

2026-03-20

Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քսանչորսերորդ համարը հեթանոսական Հռոմի գերիշխան տիրապետության ժամանակաշրջանը բնորոշում է «ժամանակ» բառով: Մարգարեական կիրառության մեջ «ժամանակ»-ը ներկայացնում է 360 տարի, և այդ տարիները սկսվեցին հին պատմության ամենահռչակավոր ծովամարտից՝ Ակտիումի ճակատամարտից, մ.թ.ա. 31 թվականին: Կային նաև այլ ծովամարտեր, որոնք ավելի մեծ էին և ռազմավարապես՝ ավելի նրբորեն մշակված, սակայն Ակտիումը ամենախորհրդանշական ծովամարտն էր՝ Մարկոս Անտոնիոսի և Կլեոպատրայի հետ իր առնչությամբ: Պատմական նշանակությամբ այն նման է Բեռլինյան պատի փլուզմանը՝ Դանիել 11:40-ի կատարման մեջ, և 9/11-ի Երկվորյակ աշտարակներին՝ Հայտնություն տասնութի կատարման մեջ. քանզի երբ Աստված ընտրում է պատմական իրադարձությունները՝ Իր մարգարեական Խոսքը կատարելու համար, Նա այդ անում է այնպիսի կերպով, որ հասնի հնարավորինս մեծ լսարանի ուշադրությանը:

Եվ նրա հետ դաշինք կնքվելուց հետո նա պիտի գործի նենգությամբ, որովհետև պիտի ելնի և պիտի գորանա սակավաթիվ ժողովրդի միջոցով: Նա պիտի խաղաղությամբ մտնի նույնիսկ նահանգի ամենաբերրի վայրերը, և պիտի անի այն, ինչ նրա հայրերը չեն արել, ոչ էլ իր հայրերի հայրերը. նա նրանց մեջ պիտի ցրի ավար, կողոպուտ և հարստություններ. այո՛, իր հնարքները պիտի ծրագրի ամրոցների դեմ, սակայն միայն մի ժամանակով: Դանիել 11:23, 24.

Ուրիա Սմիթը եզրափակում է իր դիտարկումները քսաներեքերորդ խոսքում հիշատակված Հռոմի և Մակաբայեցիների միջև դաշինքի վերաբերյալ՝ մեկնաբանելով այդ խոսքում հիշատակված փոքրաթիվ ժողովրդին:

«Այդ ժամանակ հռոմեացիները փոքրաթիվ ժողովուրդ էին և սկսեցին գործել նենգությամբ, կամ խորամանկությամբ, ինչպես ցույց է տալիս այդ բառը: Եվ հենց այս պահից նրանք հաստատուն և արագ վերելքով բարձրացան դեպի իշխանության այն բարձունքը, որին հետագայում հասան:»

«[Քսանչորսերորդ համարը մեջբերված է]»

«Սովորական եղանակը, որով ազգերը, Հռոմի օրերից առաջ, մուտք էին գործել արժեքավոր գավառներ ու հարուստ երկրամասեր, պատերազմն ու նվաճումն էր: Այժմ Հռոմը պիտի աներ այն, ինչ չէին արել հայրերը կամ հայրերի հայրերը, այն է՝ այս ձեռքբերումները ստանալ խաղաղ միջոցներով: Այժմ սկիզբ առավ մինչ այդ անլսելի այն սովորույթը, ըստ որի թագավորները իրենց թագավորությունները կտակով թողնում էին հռոմեացիներին: Այս կերպ Հռոմը մեծ գավառների տեր դարձավ:»

«Եվ նրանք, ովքեր այսպես ընկան Հռոմի տիրապետության տակ, դրանից ոչ փոքր օգուտ ստացան: Նրանց վերաբերվում էին բարությանը և ներողամտությամբ: Դա նման էր այն բանին, թե ավարը և կողոպուտը բաշխվում էին նրանց միջև: Նրանք պաշտպանված էին իրենց թշնամիներից և հանգչում էին խաղաղության ու ապահովության մեջ՝ հռոմեական իշխանության հովանու ներքո:»

«Այս համարի վերջին հատվածի վերաբերյալ եպիսկոպոս Նյուտոնը ներկայացնում է այն գաղափարը, թե ամրոցների դեմ չէ, այլ ամրոցներից պիտի հորինվեն ծրագրեր: Հռոմեացիները հենց այսպես էլ վարվեցին իրենց յոթ բլուրների վրա կառուցված քաղաքի հզոր ամրոցից: «Նույնիսկ մի ժամանակի համար». անկասկած՝ մարգարեական ժամանակ, 360 տարի: Ո՞ր կետից պետք է թվագրվեն այս տարիները: Հավանաբար այն իրադարձությունից, որ ներկայացվում է հաջորդ համարում»: Ուրայա Սմիթ, Daniel and the Revelation, 272, 273.

Սմիթը շարունակում է և մ.թ.ա. 31 թվականին տեղի ունեցած Ակցիումի ճակատամարտը նույնացնում է որպես երեք հարյուր վաթսուս տարիների սկզբնակետը: Քսանհինգերորդ համարը մեջբերելուց հետո Սմիթը հայտնում է հետևյալը:

«23 և 24-րդ համարներով մենք բերվում ենք հրեաների և հռոմեացիների միջև կնքված դաշնագրից այս կողմ՝ մ.թ.ա. 161 թվականից, դեպի այն ժամանակը, երբ Հռոմը ձեռք էր բերել համաշխարհային տիրապետություն: Մեր առջև այժմ եղող համարը մեր տեսադաշտ է բերում հարավի թագավորի՝ Եգիպտոսի դեմ ուղղված մի եռանդուն արշավանք և մեծ ու հզոր բանակների միջև նշանավոր մի ճակատամարտի տեղի ունենալը: Արդյոք այսպիսի դեպքեր Հռոմի պատմության մեջ մոտավորապես այս ժամանակաշրջանում կատարվեցին: — Այո՛, կատարվեցին: Պատերազմը Եգիպտոսի և Հռոմի միջև եղած պատերազմն էր, իսկ ճակատամարտը՝ Ակտիումի ճակատամարտը: Եկեք համառոտ դիտարկենք այն հանգամանքները, որոնք հանգեցրին այս հակամարտությանը»:

«[Մարկոս] Անտոնիոսը, Օգոստոս Կեսարը և Լեպիդոսը կազմեցին այն եռապետությունը, որը երդվել էր վրեժխնդիր լինել Հուլիոս Կեսարի մահվան համար: Այս Անտոնիոսը, ամուսնանալով Օգոստոսի քրոջ՝ Օկտավիայի հետ, դարձավ նրա աներձագը: Անտոնիոսը պետական գործերով ուղարկվեց Եգիպտոս, սակայն ընկավ Եգիպտոսի անառակ թագուհի Կլեոպատրայի հնարքների և հմայքների զոհը: Այնքան ուժեղ եղավ այն կիրքը, որ նա տաժեց նրա նկատմամբ, որ վերջապես ընդունեց եգիպտական շահերը, մերժեց իր կնոջը՝ Օկտավիային, Կլեոպատրային հաճոյանալու համար, վերջինիս շնորհեց նահանգ առ նահանգ՝ նրա ազահությունը հագեցնելու համար, հաղթահանդես տոնեց Հռոմի փոխարեն Ալեքսանդրիայում, և այլ կերպ ևս այն աստիճան վիրավորեց հռոմեացի ժողովրդին, որ Օգոստոսը առանց դժվարության առաջնորդեց նրանց, որպեսզի սրտանց մասնակցեն պատերազմի իրենց երկրի այս թշնամու դեմ: Այս պատերազմը արտաքուստ ուղղված էր Եգիպտոսի և Կլեոպատրայի դեմ, բայց իրականում՝ Անտոնիոսի դեմ, որն այժմ կանգնած էր եգիպտական գործերի գլուխ: Եվ նրանց հակամարտության ճշմարիտ պատճառը, ասում է Փրիդոն, այն էր, որ նրանցից ոչ

մեկը չէր կարող բավարարվել միայն Հոռմեական կայսրության կեսով. քանի որ Լեպիդոսը հեռացվել էր եռապետությունից, այժմ այն նրանց միջև էր ընկած, և երկուսն էլ վճռած լինելով տիրել ամբողջին՝ պատերազմի վիճակը գցեցին դրա տիրապետության համար»։ Ուրիա Սմիթ, Դանիելը և Հայտնությունը, 273:

Մարգարեական առումով Ակտիումի ճակատամարտը նույնացվում է կիրակնօրյա օրենքի հետ, որովհետև այն ներկայացնում էր այն երեք աշխարհագրական խոչընդոտներից երրորդի հաղթահարումը, որոնցով, ինչպես Սմիթն է նկարագրում, հաստատվեց հեթանոսական Հռոմի «համընդհանուր տիրապետությունը»։ Ինչպես հեթանոսական Հռոմի դեպքում, այնպես էլ այն ժամանակ, երբ պապական Հռոմի երրորդ խոչընդոտը դուրս մղվեց Հռոմ քաղաքից, պապական Հռոմի «համընդհանուր տիրապետությունը» սկսվեց 538 թվականին։ Այդ երկու վկաները անդրադառնում են կիրակնօրյա օրենքին այնտեղ և այն ժամանակ, երբ արդի Հռոմը հաղթահարում է աստվածաշնչյան մարգարեության թե՛ վեցերորդ, թե՛ յոթերորդ թագավորությունները և, այդպիսով, հաղթահարում է իր երրորդ խոչընդոտը. այսպիսով հաստատելով «համընդհանուր տիրապետություն» քառասուններկու խորհրդանշական ամիսների համար:

Եվ նրան տրվեց բերան՝ մեծ բաներ և հայեցողություններ խոսող. և նրան իշխանություն տրվեց՝ շարունակելու քառասուններկու ամիս: Հայտնություն 13:5.

Հռոմը ընդդեմ Եգիպտոսի

Հռոմի Օգոստոսի պատերազմի մարգարեական դինամիկան՝ ընդդեմ Եգիպտոսի և Կլեոպատրայի, պայմանավորված էր Մարկոս Անտոնիոսի ապստամբությամբ, և այդ մարգարեական դինամիկան, մարգարեական անհրաժեշտությամբ, պետք է ներկայացնի այն մարգարեական դինամիկան, որ ներկայացված է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

Ակտիումում Հռոմը նվաճեց Եգիպտոսը՝ մի իշխանություն, որը կազմված էր ապստամբ տղամարդու և անսուրբ կնոջ միջև եղած դաշինքից: Անտոնիոսի և Կլեոպատրայի դաշինքը եկեղեցու և պետության միավորումն է: Ակտիումում Օգոստինոսի Հռոմը հաղթեց մի իշխանության, որը ներկայացված էր եկեղեցու և պետության անսուրբ միավորմամբ:

Գազանի պատկերը

Կլեոպատրան ներկայացնում է ապականված եկեղեցի, որ միավորված է Անտոնիոսի հետ՝ Հռոմի խորհրդանշանի հետ: Կլեոպատրան էր նրանց հարաբերության վրա տիրող իշխանավորը, ինչպես ներկայացվել է Ուրիա Սմիթի կողմից, երբ նա ասում էր, որ Անտոնիոսը «ընկավ Կլեոպատրայի՝ Եգիպտոսի անառակ թագուհու, խորամանկությունների և հմայքների զոհը»: Եկեղեցու և պետության դաշինքը, որ ներկայացված է Անտոնիոսի և Կլեոպատրայի միջոցով, Կլեոպատրային նույնացնում էր որպես հարաբերության մեջ իշխող գործություն. ուստի եկեղեցու և պետության այն համակցությունը, որ ներկայացված է նրանց հարաբերությամբ, համապատասխանում

է գազանի պատկերի սահմանմանը, որը եկեղեցու և պետության համակցությունն է, որտեղ կինը վերահսկում է հարաբերությունը: Ակտիումը նախատիպ էր շուտով եկող Կիրակնօրյա օրենքի:

Օգոստոսը ներկայացնում է պապական իշխանությունը, որը նվաճում է Միացյալ Նահանգները շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Մարկոս Անտոնիոսը երկրի գազանի հանրապետական եղջյուրն է, իսկ Կլեոպատրան՝ բողոքական եղջյուրը: Անտոնիոսն ու Կլեոպատրան միավորվում են և շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ խոսում են որպես վիշապ: Թե՛ Կլեոպատրան, թե՛ Անտոնիոսը վիշապային իշխանության խորհրդանիշներ են, և երբ նրանք լիովին միավորվում են կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, խոսում են որպես վիշապ:

Վիշապներ

Թե՛ Հունաստանը, թե՛ Եգիպտոսը մարգարեաբար ներկայացնում են վիշապային իշխանություն, և Անտոնիոսը նույնպես ներկայացնում էր վիշապային իշխանություն: Դանիել տասնմեկում Եգիպտոսը հարավն էր, իսկ Հունաստանը՝ արևմուտքը: Այն բանից հետո, երբ Ալեքսանդրի թագավորությունը բաժանվեց չորս մասի, Եգիպտոսը գրավվեց Պտղոմեոս Ա-ի կողմից: Այնուհետև Պտղոմեոս Ա-ն դարձավ հարավի առաջին մարգարեական թագավորը, իսկ Կլեոպատրան Եգիպտոսում պտղոմեական վերջին տիրակալն էր: Պտղոմեոսը ծնվել էր Մակեդոնիայում՝ Ալեքսանդր Մակեդոնացու ծննդավայրում:

Մակեդոնիան գտնվում էր Հունաստանի հյուսիսում և պնդում էր, որ իրենց նախնյաց ծագումը գալիս էր հունական դիցաբանական հերոսներից: Հարավային հունական քաղաք-պետությունները մակեդոնացիներին համարում էին ավելի բարբարոս, քան հարավային Հունաստանի հելլենիստները: Մակեդոնիան միապետություն էր, իսկ հարավային քաղաք-պետությունները (պոլիսները), ինչպես Աթենքը, Սպարտան, Թեբեն, Կորնթոսը և այլն, գտնվում էին հարավային ու կենտրոնական Հունաստանում և Էգեյան ծովի կղզիներում: Այս պոլիսները հաճախ ունեին ժողովրդավարական, օլիգարխիկ կամ խառը կառավարման ձևեր, մինչդեռ Մակեդոնիան կենտրոնացված միապետություն էր՝ հզոր թագավորական արքայատոհմով (Արգեադներ): Այնուամենայնիվ, նրանք բոլորը հելլենիստներ էին, և երբ Հռոմը մտավ պատմության ասպարեզ, հելլենիստներին անվանեց հույներ: Կլեոպատրան Պտղոմեոսյան վերջին տիրակալն էր, որը ներկայացնում էր հյուսիսային թագավորության միապետական հունական ցեղը՝ Մակեդոնիայի, կամ հյուսիսային Հունաստանի, տարածքից:

Հարավի թագավորը

Կլեոպատրան Պտղոմեոսյան թագավորության վերջին տիրակալն էր, որը սկսվել էր Պտղոմեոս Ա-ով, երբ Ալեքսանդրի թագավորությունը՝ բաժանվեց չորս մասի: Ակտիումի ճակատամարտում Պտղոմեոսյան թագավորությունը՝ հարավի բառացի թագավորը, հասավ իր ավարտին: Հարավի հաջորդ թագավորը պիտի լիներ հոգևոր Եգիպտոսը, որը Ֆրանսիական հեղափոխության պատմության ընթացքում ներկայացված էր

աթեիստական Ֆրանսիայով:

Եվ նրանց դիակները պիտի ընկած մնան այն մեծ քաղաքի հրապարակում, որը հոգևոր իմաստով կոչվում է Սողոմ և Եգիպտոս, որտեղ էլ մեր Տերը խաչվեց:
Հայտնություն 11:8.

Բառացի Եգիպտոսը բառացիորեն հարավի թագավորն էր՝ Ալեքսանդրի թագավորության բաժանման առնչությամբ, սակայն հոգևոր Եգիպտոսը ներկայացվում է որպես հարավի թագավոր՝ Եգիպտոսի մարգարեական հատկանիշներով, և ոչ թե բառացի ուղղությամբ:

Հարավ և Արևմուտք

Քլեոպատրան, լինելով թագավորության վերջին Պտղոմեոսյան իշխանը, մարգարեաբար երկակի գործություն էր՝ հույնի (արևմուտք) և Եգիպտոսի (հարավ), մինչդեռ հաջորդը, ապա նաև հարավի հոգևոր թագավորը, պիտի լիներ Ֆրանսիան՝ նույնպես երկակի գործություն, որը Հայտնություն տասնմեկում ներկայացված է որպես Եգիպտոս և Սողոմ: Սողոմի անառակությունը համընկնում է արևմուտքի Քլեոպատրայի անառակության հետ, իսկ հարավի Քլեոպատրան համընկնում է Եգիպտոսի աթեիզմի հետ: Հարավի վերջին բառացի թագավորի երկակի բնույթը համընկնում էր հարավի առաջին հոգևոր թագավորի հետ:

Ակտիումի ճակատամարտը Անտոնիոսի՝ Հռոմի վիշապի և Կլեոպատրայի՝ հարավի ու արևմուտքի վիշապի անսուրբ դաշինքն էր: Անտոնիոսն ու Կլեոպատրան ներկայացնում են եկեղեցի և պետություն, ուստի Ակտիումի նվաճումը Հռոմի Օգոստոսի կողմից ներկայացնում է մի նվաճում, որտեղ Հռոմը հաղթում է անսուրբ երկակի միությանը, որը նախապատկերում է գազանի պատկերը: Երեք հարյուր վաթսուն տարի անց, Դանիել 11:24-ի կատարմամբ, Կոստանդինը բաժանեց Հռոմը արևելքի և արևմուտքի՝ Հռոմի կնոջը թողնելով արևմուտքում և Հռոմի մարդուն տեղափոխելով արևելք: Հարավի և արևմուտքի նվաճումը նախապատկերում էր արևելքի և արևմուտքի բաժանումը երեք հարյուր վաթսուն տարվա «Ժամանակից» հետո՝ Ակտիումի ճակատամարտում: Ավելի վաղ մի բախման ընթացքում Անտոնիոսին տրվել էր արևելյան Հռոմը, իսկ Օգոստոսին՝ արևմուտքը, ուստի Ակտիումը միավորեց արևելքն ու արևմուտքը, սակայն միայն մի «Ժամանակի» համար:

Ք.ա. 31 և 330 թթ.

Հիսուս միշտ վախճանը պատկերում է սկզբով, ուստի մ.թ.ա. 31 թվականին Ակտիումի նվաճումը նախատիպում է կայսրության բաժանումը արևելքի և արևմուտքի՝ 330 թվականին: Մ.թ.ա. 31 թվականի Ակտիումը այն 360 տարիների օմեգայի ալֆան էր, որոնք ավարտվեցին 330 թվականին: Թե՛ մ.թ.ա. 31 թվականը, թե՛ 330 թվականը նախատիպում են շուտով եկող Կիրակնօրյա օրերնքը, ինչպես այն ներկայացված է Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասնվեցերորդ և քառասունմեկերորդ համարներում:

Մեկ այլ խորհրդանիշ

Հռոմի Անտոնիոսը, միավորված հարավի և արևմուտքի Կլեոպատրայի հետ, ներկայացնում է գազանի պատկերի նրանց երկակի միության ներսում եղած եռակի դաշինքը: Խաչը նույնպես համապատասխանում է կիրակնօրյա օրենքին, և հետևաբար՝ Ակտիումին ու 330-ին: Խաչի վրա եկեղեցու և պետության երկակի միությունը ներկայացված է հրեաներով (ապականված եկեղեցի), որոնք միանում են Հռոմին (պետություն)՝ սպանելու Քրիստոսին: Խաչի վրա այդ միության երրորդ կողմը ներկայացված է Բարաբբայով՝ կեղծ Քրիստոս, որի անունը նշանակում է «հոր որդի»: Բարաբբան խորհրդանշորեն կեղծ մարգարե է, երբ հակադրվում է Քրիստոսին՝ որպես ճշմարիտ մարգարեի: Հռոմը Անտոնիոսն էր, իսկ հարավի և արևմուտքի Կլեոպատրան ներկայացնում էր հրեաներին և Բարաբբային:

Խաչը նաև համընկնում է Եղիայի հետ Կարմեղոս լեռան վրա, ուր ընտրությունը վերաբերում էր այն հարցին, թե ով է ճշմարիտ կամ սուտ մարգարեն: Այն ժամանակ սուտ մարգարեն երկակի խորհրդանշիչ էր՝ բաղկացած Բահադի մարգարեններից և պուրակի քրմերից: Բահադը արական աստվածություն է, իսկ պուրակի քրմերը ներկայացնում էին Աստարովին՝ իգական աստվածությանը: Խաչի մոտ հրեաները Աստարովին էին՝ իգական աստվածությունը, իսկ Բարաբբասը՝ Վշտերի Մարդու կեղծօրինակը, արական աստվածություն Բահադն էր:

Կլեոպատրան և՛ հարավի թագուհին էր, և՛ արևմուտքի թագուհին: Անտոնին Հռոմի պատկերն էր՝ Հուլիոսի սպանության համար վրեժ լուծելու երդմամբ միավորված եռակի տրիումվիրատի մի մասը: Հուլիոսի մահը՝ քսաներեք վերքով, ներկայացնում էր պապության մահաբեր վերքը 1798 թվականին՝ Դանիել 11-ի քառասուններորդ խոսքի կատարմամբ: Ակտիումում Օգոստինոսը ներկայացնում է այդ մահաբեր վերքի բժշկվելը: Վերքը բժշկվում է, երբ Անտոնին և Կլեոպատրան մեռնում են: Անտոնին և Կլեոպատրան ներկայացնում են Միացյալ Նահանգներում գազանի պատկերը, որը եռակի մարգարեական էություն է՝ կազմված երկրային գազանից և նրա երկու եղջյուրներից: Անտոնին մի մասն է, իսկ Կլեոպատրան ներկայացնում է մյուս երկու մասերը: Անկախ այն բանից՝ դա Անտոնիի Հռոմն է, թե՞ Կլեոպատրայի Եգիպտոսն ու Հունաստանը, նրանք միասին են մեռնում կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, երբ աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորությունն ավարտվում է: Մարգարեաբար Կլեոպատրան, Անտոնիի նկատմամբ, եկեղեցական քաղաքականության և պետական քաղաքականության խառնուրդն է, որտեղ եկեղեցական քաղաքականությունը գայթակղում և վերահսկում է պետական քաղաքականությունը:

Երկրորդ մահը՝ նախապատկերված

Մարգարեական մեկ այլ մակարդակում Կլեոպատրայի հարաբերությունը Հուլիոս Կեսարի և Մարկոս Անտոնիոսի հետ ներկայացնում է երկու ժամանակներ, երբ Կլեոպատրայի եկեղեցական քաղաքականությունը հարաբերության մեջ է Հռոմեական կայսրության պետական քաղաքականության հետ: Նա թողնվեց Հուլիոսի կողմից 1798 թվականին՝ իր առաջին խորհրդանշական մահվան ժամանակ, Դանիել տասնմեկի քառասուններորդ խոսքի կատարմամբ. և ապա Ակտիումում նա հասնում է իր

վախճանին, առանց որևէ օգնականի, Դանիել տասնմեկի քառասունհինգերորդ խոսքի կատարմամբ: Քառասներորդ խոսքը նրա առաջին մահացու վերքի ալֆան է, որը պետք է բժշկվի, իսկ քառասունհինգերորդ խոսքի օմեգան այն տեղն է, որտեղ նա ստանում է իր երկրորդ և վերջնական մահը:

Ինչպես տասնվեցերորդից մինչև քսաներկրորդ համարների չորս հռոմեական գորությունների դեպքում, այնպես էլ Կլեոպատրան, որպես աստվածաշնչյան խորհրդանիշ, ըստ համատեքստի ունի մեկից ավելի նշանակություն: Հուլիոսը նրան թողեց 1798 թվականին, երբ թագավորական աջակցությունը վերացվեց, ապա նրա մահացու վերքը բուժվում է Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, բայց Հայտնության տասնյոթերորդ գլխի տասը թագավորները, վերջիվերջո, նրան կրակով կործանում են, երբ նա հանդիպում է իր երկրորդ և վերջնական մահվանը:

Կլեոպատրան երկակի բնույթի խորհրդանիշ է, որը ներկայացված է փարավոնի Եգիպտոսի աթեիզմով և Հունաստանի կրոնական փիլիսոփայությամբ: Նրա երկակի բնույթը ներկայացնում է Եգիպտոսի պետական արհեստը և Հունաստանի եկեղեցական արհեստը: Հունական կրոնական փիլիսոփայությունը ներկայացված է հունական աստվածուհի Աթենասով, որի արձանը կանգնեցված էր նրա տաճարում՝ Պարթենոն կոչվողում: Աթենասը իմաստության խորհրդանիշն է, և որպես կին՝ նա ներկայացնում է մարդկային կրթության կրոնը՝ ի հակադրություն Աստվածային կրթության:

Ամերիկայի Միացյալ Նահանգների երկու եղջյուրները Հանրապետականությունն ու Բողոքականությունն են, որոնք Ֆրանսիայում նախապատկերվեցին Եգիպտոսով և Սողոմով: Եգիպտոսը պետական արհեստն է, իսկ Սողոմը՝ եկեղեցական արհեստը. ուստի Հանրապետականությունը համապատասխանում է Եգիպտոսին, իսկ Բողոքականությունը՝ Սողոմին: Հանրապետականությունը Եգիպտոսն է, իսկ Բողոքականությունը՝ Սողոմն ու Հունաստանը: Մարդկային կրթության խորհրդանիշը հունական աստվածուհի Աթենասն է, որի տաճարը Պարթենոնն էր, և որի արդի գույգը գտնվում է Թենեսի նահանգի Նեշվիլ քաղաքի Պարթենոնի տաճարում: Այն ապականված եկեղեցու խորհրդանիշը, որը կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ Ամերիկայի Միացյալ Նահանգներում միավորվում է Հանրապետական եղջյուրի հետ, ներկայացվում է որպես Կլեոպատրա, Աշտարովթ, Սալոմե և Սողոմ:

Կլեոպատրան ներկայացնում է փարավոնի աթեիզմը և հույների կրոնը: Այն կրոնը, որ ուղեկցում է աթեիզմի փիլիսոփայությանը, հունական կրթության պաշտամունքն է: Հիսուսը միշտ ցույց է տալիս վախճանը՝ սկզբով, և պարտեզում գտնվող այն ծառը, որից արգելված էր ուտել, բարու և չարի գիտության ծառն էր, որը նախապատկերում էր հունական փիլիսոփայության կրոնը, որին Քույր Ուայթը կոչում է «բարձրագույն կրթություն»: Սա նույնացնում և ընդգծում է Կլեոպատրայի հունական իմաստության կրոնը՝ որպես ճշմարիտ կրթության ապականված ու կեղծ նմանակը Քրիստոսի և Սատանայի միջև եղած մեծ պայքարում:

Թենեսի նահանգի Նեշվիլը կոչվում է «հարավի Աթենք», իսկ Կլեոպատրան հարավի վերջին բառացի թագուհին էր: Հարավի վերջին թագուհին նախատիպորեն

ներկայացնում էր հարավի հաջորդ և առաջին հոգևոր թագավորին, որի իրականացումն աթեիստական Ֆրանսիան է: Աթեիստական Ֆրանսիան նախատիպորեն ներկայացնում է Միացյալ Նահանգները, որտեղ Թենեսի նահանգի Նեշվիլում՝ «հարավի Աթենքում», խորհրդանշական կերպով ներկայացված է Աթենաս աստվածուհու Պարթենոն տաճարը: Տաճարը գտնվում է Նեշվիլի Ուեսթ Էնդ 2500 հասցեում: Քսանհինգ թիվը ներկայացնում է Մատթեոս քսանհինգի երեք առակների փակված դուռը: Կլեոպատրան, լինելով և՛ «հարավի», և՛ «արևմուտքի» թագուհին, իր «վախճանին» է հասնում հարավի Աթենքում:

Ակտիումի, Կլեոպատրայի, Օգոստոսի և Անտոնիոսի վերաբերյալ այս նկատառումներով մենք վերադառնում ենք Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քսանչորսից մինչև երեսուն համարներին: Թերևս այս հատվածի ամենաանորոշ մասը այն է, երբ նրանք մեկ սեղանի շուրջ սուտ են խոսում:

Եվ այս երկու թագավորների սրտերը չարիք գործելու պիտի լինեն, և նրանք միևնույն սեղանի շուրջ սուտ պիտի խոսեն, բայց դա հաջողություն չի ունենա, որովհետև վախճանը դեռ նշանակված ժամանակին պիտի լինի: Դանիել 11:27:

Այս համարում նշանակված ժամանակը 330-ն է՝ քսանչորսերորդ համարի «ժամանակի» վերջը: Նշանակված ժամանակը ներկայացնում է Միացյալ Նահանգների համար կիրակնօրյա օրենքը, և այն նաև ներկայացնում է աշխարհի համար մարդկային փորձաշրջանի փակվելը: Կիրակնօրյա օրենքից առաջ այն երկու թագավորները, որոնց սրտերը չարիք գործելու էին, միևնույն սեղանի շուրջ միմյանց սուտ պիտի խոսեն: Դանիել տասնմեկի տասնվեցերորդ և քառասունմեկերորդ համարների կիրակնօրյա օրենքից առաջ երկու թագավորներ մի սեղանի շուրջ սուտ պիտի խոսեն, սակայն նրանց ստերը հաջողություն չեն ունենում: Ովքե՞ր են այն երկու թագավորները, որ միմյանց սուտ են խոսում: Նախքան այդ միտքին պատասխանելը, ձեզ կհիշեցնեմ այն խորհրդանիշներից մի քանիսը, որոնց մենք նախկինում արդեն անդրադարձել ենք այս շարքում:

Հռոմեական չորս տիրակալները ներկայացնում են մարգարեական խորհրդանիշների բազմազանություն՝ կախված այն համատեքստից, որի մեջ դիտարկվում են: Թեև նրանք հռոմեական տիրակալներ են, որպես խորհրդանիշ՝ նրանք ըստ էության ներկայացնում են հին Հուդայի մարգարեական պատմությունը, երբ այն անցում էր կատարում Սելևկյան գերիշխանությունից դեպի հռոմեացիների գերիշխանությունը:

Պոմպեոսը զորավար էր, և հաջորդ երեք հռոմեական իշխողները բոլորը Կեսարներ էին: Հուլիոսը, Օգոստոսի նկատմամբ ունեցած առնչությամբ, ներկայացնում էր երկու եռակի միություններ՝ երկու տրիումվիրատների միջոցով, որոնցից առաջինը ոչ պաշտոնական էր, իսկ երկրորդը՝ պաշտոնական: Այս բոլոր չորս իշխողները որոշ համատեքստերում ներկայացնում են կիրակնօրյա օրենքը: Պոմպեոսը նվաճեց փառավոր երկիրը, Հուլիոսը, որ ներկայացված է քսաներեք դանակահարության վերքերով, առաջին հրեշտակն է, որովհետև նա առաջին Կեսարն է, և նա նախատիպավորում է երրորդ հրեշտակին, որը Տիբերիոսն էր: Տիբերիոսը խաչի

Ժամանակ, որը կիրակնօրյա օրենքն է, նույնպես ներկայացված է քսաներեք թվով, որովհետև քսաներեքը ներկայացնում է քավությունը. իսկ խաչը Քրիստոսի գործի ամենաէական մասերից մեկն է՝ Իր Աստվածությունը մեր մարդկության հետ միավորելու մեջ: Ուստի Հուլիոսը և Տիբերիոսը առաջին և երրորդ լուրերն են՝ ներկայացված քսաներեք թվով:

Յուլիոսը այն ռոմանտիկ կերպարը չէր, ինչպես նրան հաճախ ներկայացնում են Հովիվուդյան ավանդազրույցներում. նա իշխանության տենչանքով լցված անողոք մարդ էր: Տիբերիոսը Յուլիոսից էլ ավելի վատն էր, որովհետև նրա պղծությունն անգամ հիշատակված է համարում, քանզի եբրայերեն այբուբենի վերջին տառը քսաներկուսն է, իսկ առաջին տառը՝ մեկը: Ալֆան փոքր է օմեգայից, և Տիբերիոսի պղծությունը տեղադրված է քսաներկուերորդ համարում, որը եբրայերեն այբուբենի վերջին տառն է, իսկ Յուլիոսի և Տիբերիոսի կողմից ներկայացվող այդ երկու պիղծ անձանց միջև կանգնած էր Օգոստոսը: Օգոստոսը ներկայացնում է Հռոմի իշխանության և փառքի գագաթնակետը: Որպես առաջին և երրորդ պատգամի հակադրություն՝ նա ներկայացված է տասներեք թվով, որը ապստամբության խորհրդանիշ է: Օգոստոսը հաստատեց իր թագավորությունը՝ ճնշելով Անտոնիոսի և Կլեոպատրայի ապստամբությունը՝ Հռոմի պատմության ամենահայտնի ապստամբությունը:

Օգոստոսը հռոմեական այն իշխանությունն է, որը հաղթահարեց երրորդ խոչընդոտը, և այդպիսով նա ներկայացրեց կիրակնօրյա օրենքը, ինչպես նաև այն հռոմեական իշխանությունը, որը թագավորում է Հայտնություն տասներեքերորդ գլխի ապստամբության քառասուներկու խորհրդանշական ամիսների ընթացքում: Երբ տեղադրվում է կիրակնօրյա օրենքից առաջ, Պոմպեոսը և՛ 1798-ն է, և՛ 1989-ը, ինչի հետևանքով Պոմպեոսը դառնում է Անտիոքոս Մեծի խորհրդանիշը, որը ավարտում է չորրորդ սիրիական պատերազմը մ.թ.ա. 219-ից մինչև 217 թվականներին՝ տասնմեկերորդ գլխի տասներորդ խոսքի կատարմամբ: Ապա Հուլիոս Կեսարը համադրվում է տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ խոսքերի, ինչպես նաև սահմանագծի ճակատամարտի՝ մ.թ.ա. 217 թվականի Ռաֆիայի ճակատամարտի հետ: Այնտեղ Հուլիոսը նույնպես Անտիոքոս Մեծն է, և Օգոստոս Կեսարը նույնպես Անտիոքոս Մեծն է տասնհինգերորդ խոսքի Պանիումի ճակատամարտում: Այնուհետև տասնվեցերորդ խոսքում Տիբերիոսը կիրակնօրյա օրենքն է, սակայն նա Անտիոքոս Մեծը չէ, որովհետև այնտեղ նա Պոմպեոսն է, քանզի Հիսուսը միշտ վերջը պատկերում է սկզբով: Այդ խոսքը նշում է Մելնիյան կայսրության վախճանը, որը նախապատկերում է Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորություն հանդիսացող Միացյալ Նահանգների վախճանը:

Կան նաև հռոմեական չորս կառավարիչների վերաբերյալ կատարվելիք այլ համընկեցումներ, և այդ շարքը ներկայացնում է քառասուներորդ համարի ծածուկ պատմությունը: Քսաներեքերորդ համարի մակաբայեցիների շարքը նույնպես պատկերում է քառասուներորդ համարի ծածուկ պատմությունը: Այնուհետև քսանչորսից սկսվող համարներում հեթանոսական կայսերական Հռոմի պատմությունը ներկայացվում է մի ժամանակահատվածով՝ երեք հարյուր վաթսուն տարով:

Հռոմեական պատմության այն շարքը, որ ներկայացված է քսանչորսերորդ համարից մինչև երեսուններորդ համարը, նույնպես քառասուններորդ համարի ծածուկ պատմության պատկերումն է: Այն ավարտվում է երեսունմեկերորդ համարում, երբ թեման փոխվում է հեթանոսական Հռոմից դեպի պապական Հռոմ: Հեթանոսական Հռոմը դեռևս առկա է այդ համարում, բայց այնտեղ այն ներկայացված չէ որպես Աստվածաշնչյան մարգարեության չորրորդ թագավորություն, այլ որպես այն քաղաքական իշխանությունը, որ 538 թվականին պապականությանը գահ բարձրացրեց: 538 թվականին պապականությունը կիրակնօրյա օրենք ընդունեց, ուստի երեսունմեկերորդ համարը համընկնում է տասնվեցերորդ և քառասունմեկերորդ համարների հետ: Քսանչորսերորդ համարը ներկայացրեց Ակտիումի ճակատամարտը և այդ շարքի հետ կապված պատմությունը:

Քսանչորսերորդ համարը ցույց է տալիս, թե երբ հեթանոսական Հռոմը սկսեց գերիշխանորեն իշխել երեք հարյուր վաթսուն տարի, իսկ ապա, երեսունմեկերորդ համարում, պապական Հռոմը սկսում է գերիշխանորեն իշխել հազար երկու հարյուր վաթսուն տարի: Գծի սկիզբն ու ավարտը կրում են Քրիստոսի՝ Ալֆայի և Օմեգայի ստորագրությունը: Այս համարներում ներկայացված է Մարկոս Անտոնիոսի, Կլեոպատրայի և Օգոստոս Կեսարի պատմությունը: Տասնվեցերորդ համարում հեթանոսական Հռոմը մ.թ.ա. 65-ին նվաճեց Մելնկյան կայսրությունը, ապա մ.թ.ա. 63-ին՝ Հուդան: Ակտիումի երրորդ խոչընդոտը՝ մ.թ.ա. 31-ին, ցույց տվեց Եգիպտոսի թագավորության վախճանը, ինչպես որ դրա նախատիպը եղան Մելնկյանների առաջին խոչընդոտները մ.թ.ա. 65-ին: Եվս մեկ անգամ մենք գտնում ենք Առաջինի և Վերջինի ստորագրությունը: Մ.թ.ա. 65-ը երեք խոչընդոտներից առաջինն էր, և այն ներկայացնում էր հյուսիսի թագավորի նվաճումը, իսկ մ.թ.ա. 31-ը երեք խոչընդոտներից երրորդն էր, և այն ներկայացնում էր հարավի թագավորի նվաճումը: Հուդան, որպես երեք խոչընդոտներից միջին խոչընդոտը, քաղաքացիական պատերազմի մեջ էր Երուսաղեմի պարիսպների ներսում, երբ Պոմպեոսը ժամանեց մ.թ.ա. 63-ին: Երկրորդ խոչընդոտը ապստամբության խորհրդանիշ է:

538 թվականին պապական Հռոմի համար երրորդ արգելքը դուրս մղվեց Հռոմ քաղաքից: Այդ արգելքը գոթերն էին, և այնտեղ սկսվեց Աստվածաշնչյան մարգարեության հինգերորդ թագավորությունը՝ հենց այնտեղ, ուր ավարտվեց չորրորդ թագավորությունը: Եվ ինչպես չորրորդ թագավորությունը սկսվեց իր երրորդ արգելքի մոտ, այնպես էլ Եգիպտոսի թագավորությունը պարսության մատնվեց, ինչպես որ նախապատկերված էր Մելնկյան թագավորության առաջին արգելքի մեջ: Մա ցույց է տալիս, որ մարգարեական վկայությունը, որ գտնվում է քսանչորսից մինչև երեսուն համարներում, ներկայացնում է մի գիծ, որը նույնպես պետք է տեղադրվի քառասուններորդ համարի թաքնված պատմության մեջ: Այդ պատճառով էական է քննության առնել այն զանազան մարգարեական փոխհարաբերությունները, որոնք ներկայացված են Մարկոս Անտոնիոսի, Կլեոպատրայի, Հուլիոս Կեսարի, Պոմպեոսի և Օգոստոս Կեսարի միջոցով:

Արդյո՞ք այդպես է քսանչորսից մինչև երեսուն համարների հատվածի ամենաանորոշ մասը, երբ նրանք մեկ սեղանի շուրջ սուտ են խոսում:

Եվ այս երկու թագավորների սրտերը չարություն գործելու վրա պիտի լինեն, և նրանք մեկ սեղանի շուրջ սուտ պիտի խոսեն, բայց դա հաջողություն պիտի չունենա, որովհետև վերջը դեռ նշանակված ժամանակին պիտի լինի: Դանիել 11:27:

Ուրիա Սմիթը այդ երկու թագավորներին նույնացնում է Մարկոս Անտոնիոսի և Օգոստոս Կեսարի հետ:

«Քսանյոթերորդ համարը մեջբերվեց»

«Անտոնիոսն ու Կեսարը նախկինում դաշինքի մեջ էին: Սակայն բարեկամության քողի տակ երկուսն էլ համընդհանուր տիրապետության էին ձգտում և դավեր նյութում: Միմյանց հանդեպ իրենց հարգանքի և բարեկամության հավաստիացումները կեղծավորների խոսքեր էին: Նրանք ստություններ էին խոսում միևնույն սեղանի շուրջ: Անտոնիոսի կինը և Կեսարի քույրը՝ Օկտավիան, երբ Անտոնիոսը ամուսնալուծվեց նրանից, Հռոմի ժողովրդին հայտարարեց, որ ինքը համաձայնել էր ամուսնանալ նրա հետ միայն այն հույսով, թե դա կծառայի որպես Կեսարի և Անտոնիոսի միջև միության գրավական: Բայց այդ խորհուրդը հաջողություն չունեցավ: Խզումը վրա հասավ, և դրան հաջորդած հակամարտության մեջ Կեսարը լիովին հաղթանակ տարավ»: Ուրիայի Սմիթ, Դանիելը և Հայտնությունը, 276:

Երբ Օկտավիան ճանաչվեց, որ իր ամուսնությունը Անտոնիոսի հետ միության գրավական էր, դա ցույց տվեց այն ամուսնական դաշինքը, որ ավելի վաղ՝ տասնմեկերորդ գլխում, նախատիպորեն ներկայացվել էր հելլենիստական ժամանակաշրջանում Բերենիկեի ամուսնությամբ Սելևկյան թագավոր Անտիոքոս II Թեոսի հետ՝ մ.թ.ա. մոտ 252 թվականին: Բերենիկեն Պտղոմեոս II Փիլադելփոսի դուստրն էր: Օկտավիան և Բերենիկեն ներկայացնում են դիվանագիտական ամուսնություններ կամ, մարգարեական իմաստով, դաշնագրեր: Հինգերորդից մինչև տասներորդ համարները ներկայացնում են հարավային և հյուսիսային թագավորությունների միջև եղած դիվանագիտական ամուսնության պատմությունը, և երբ Մարկոս Անտոնիոսն ու Օկտավիանոսը, որը հետագայում հայտնի դարձավ որպես Օգոստոս Կեսար, կազմակերպեցին այդ ամուսնությունը, նրանք նաև բաժանեցին թագավորությունը արևելքի և արևմուտքի:

Բրունդիսիումի դաշինքը (մ.թ.ա. 40) բանակցված համաձայնություն էր Մարկոս Անտոնիոսի և Օկտավիանոսի (հետագայում՝ Օգոստոսի) միջև՝ նպատակ ունենալով լուծել Երկրորդ եռապետության ներսում առաջացած լարվածությունը՝ գրեթե քաղաքացիական պատերազմի հասած վիճակից հետո: Այն ներառում էր հռոմեական տարածքների բաժանումը (Անտոնիոսին՝ արևելքը, Օկտավիանոսին՝ արևմուտքը) և ամրագրվեց Անտոնիոսի ամուսնությամբ Օկտավիայի հետ (Օկտավիանոսի քրոջ): Մ.թ.ա. 39 թվականին սկզբնական հնգամյա եռապետության ժամկետը լրացավ, և Անտոնիոսը 300-ից ավելի նավերով նավարկեց դեպի Իտալիա, որոնց սկզբում թույլ

չտրվեց իջնել Բրունդիսիումում, ուստի նրանք ի վերջո խարսխվեցին Տաբենտումում: Օկտավիանոսը նրան այնտեղ հանդիպեց այն բանից հետո, երբ երկարատև միջնորդությունները, որոնք պայմանավորված էին Անտոնիոսի բանակի՝ Օկտավիանոսի բանակի դեմ կռվելու և հակառակը՝ Օկտավիանոսի բանակի՝ Անտոնիոսի բանակի դեմ կռվելու չկամությամբ, արդյունք տվեցին: Օկտավիան կարևոր միջնորդական դեր կատարեց՝ համոզելով Անտոնիոսին աջակցել Օկտավիանոսին Սեքստոս Պոմպեոսի դեմ: Նրանք նորացրին եռապետությունը ևս հինգ տարով (մինչև մ.թ.ա. 32 թվականը), ընդ որում Անտոնիոսը Օկտավիանոսին տրամադրեց 120 նավ՝ խոստացված զորքերի դիմաց (որոնք Օկտավիանոսը հետագայում չտրամադրեց):

Ք.ա. 32 թվականին երկու հակառակորդների միջև տեղի ունեցավ բացահայտ խզում: Հարաբերությունները վատթարացել էին քարոզչության, Անտոնիոսի արևելյան ուղղվածության (Կլեոպատրայի հետ) և Օկտավիանոսի՝ արևմուտքում իշխանության համախմբման պատճառով: Օկտավիանոսը մերժեց Անտոնիոսի՝ Ակտիումից առաջ ներկայացված հետագա խորհրդածողովի առաջարկները:

Հյուսիսի թագավորի (Անտիոքոս) և հարավի թագավորի (Պտղոմեոս) միջև դիվանագիտական ամուսնության դեպքում հարսնացուին տրամադրեց հարավի թագավորը, մինչդեռ Անտոնիոսի (արևելք) և Օկտավիանոսի (արևմուտք) դիվանագիտական ամուսնության դեպքում հարսնացուին տրամադրեց արևմուտքը: Երկու դիվանագիտական ամուսնություններն էլ ձախողվեցին, և դատերը կամ քրոջը տված կողմը վերջիվերջո հաղթանակ տարավ այն իշխանության նկատմամբ, որը խախտել էր դաշինքը:

Երեքի Վկայությունը

Մելևկյան տերության վերջում եղավ մի երրորդ դաշինք, որի ժամանակ մեկ սեղանի շուրջ սուտ խոսքեր ասվեցին: Սա տեղի ունեցավ Հինգերորդ սիրիական պատերազմի (մ.թ.ա. 202–195 թթ.) համատեքստում, երբ Անտիոքոս Գ Մեծը օգտվեց Պտղոմեոսյան թագավորության թուլությունից՝ Պտղոմեոս Դ Փիլոպատորի մահից հետո մ.թ.ա. 204 թվականին: Պտղոմեոս Ե Եպիփանեսը (Պտղոմեոս Ե) մանուկ հասակում (մոտավորապես 5–6 տարեկան) բարձրացավ գահին՝ թողնելով Եգիպտոսը ինամակալների իշխանության ներքո և խոցելի ներքին քաոսի, բնիկ ապստամբությունների և արտաքին սպառնալիքների առաջ:

Անտիոքոս Մագնոսն արդեն ներխուժել և գրավել էր Պտղոմեոսյան տիրույթների մեծ մասը Կոյլե-Սիրիայում, Պաղեստինում և Փոքր Ասիայում՝ Պանիումի ճակատամարտի (մ.թ.ա. 200) նման հաղթանակներից հետո: Եգիպտոսն ամբողջությամբ նվաճելու փոխարեն (ինչը վտանգում էր Հռոմի միջամտությունը, քանի որ Հռոմը ճնշում էր գործադրում նրա վրա, որպեսզի նա հեռու մնա որոշ տարածքներից), նա, որպես «պաշտպանի» կերպար, դիմեց դիվանագիտական ամուսնական դաշինքի: Մ.թ.ա. 197/195 թթ., պատերազմի ավարտը կնքող խաղաղության պայմանագրի շրջանակում, Անտիոքոս Մագնոսը նշանեց, ապա ամուսնացրեց իր երիտասարդ դստերը՝

Կլեոպատրա I Սիրային (նաև կոչված՝ Կլեոպատրա Սիրա), մանկահասակ Պտղոմեոս V-ի հետ (ամուսնությունը տեղի ունեցավ մ.թ.ա. 193 թ. Ռաֆիայում. Պտղոմեոսը 16 տարեկան էր, Կլեոպատրան՝ 10):

Սա ներկայացվեց որպես առատաձեռն ժեստ. Անտիոքոսը իրեն դիրքավորեց որպես երիտասարդ թագավորի դաշնակից և «պաշտպան», խաղաղությունն ապահովելով, մինչդեռ պահպանում էր Ասիայում ձեռք բերած շահերը: Ամուսնությունը նրան իր դստեր միջոցով անուղղակի ազդեցություն էր տալիս Եգիպտոսի վրա (նա հույս ուներ, որ նա հավատարիմ կմնար իր Սելևկյան արմատներին և կգործեր որպես սիրիականամետ ձայն Պտղոմեոսյան արքունիքում): Խարդախ ծրագիրը ձախողվեց, որովհետև Կլեոպատրան կանգնեց իր ամուսնու և Եգիպտոսի կողմը, ոչ թե իր հոր, դրանով իսկ խաթարելով Անտիոքոսի երկարաժամկետ վերահսկողությունը: Սա արտացոլում է Բրունդիսիումի դաշնագիրը (մ.թ.ա. 40) և մի շարք կերպերով առնչվում էր հռոմեական իրադարձություններին:

Ինչպես որ Անտոնին ամուսնացավ Օկտավիայի (Օկտավիանոսի քրոջ) հետ՝ մերձապատերազմական վիճակից հետո մրցակից ուժերին կապելու համար, այդպես էլ Անտիոքոսը գործածեց իր դստեր ամուսնությունը Պտղոմեոս V-ի հետ՝ ժամանակավոր խաղաղությունն ու տարածքային բաժանումը պաշտոնականացնելու համար (Սելևկյանները պահպանեցին հյուսիսում իրենց նվաճումները, իսկ Պտղոմեոսը՝ Եգիպտոսը հարավում):

Անտիոքոսը, ընտանեկան կապերի միջոցով, գործնականում հանդես եկավ որպես մանկահասակ-արքա Պտղոմեոս V-ի խնամակալ՝ նմանապես այն բանին, թե ինչպես Օկտավիանոսը (և Եռապետությունը) դիրքավորվեցին իշխանական վակուումների կամ մրցակցությունների պայմաններում: Երկու դեպքերում էլ «ավելի հզոր» անձը (Անտիոքոսը/Օկտավիանոսը) ազգակցական կապի միջոցով ձգտում էր ազդեցության լծակ ձեռք բերել խոցելի հակակշռի նկատմամբ: Երկու դասավորություններն էլ բերեցին կարճաժամկետ կայունություն, սակայն երկարաժամկետ հեռանկարում «չբարգավաճեցին»՝ հիմքում ընկած անվստահության պատճառով. Կլեոպատրան նախընտրեց Եգիպտոսը (դրանով իսկ խարխուլելով Անտիոքոսի դիրքը), մինչդեռ Անտոնինոսի արևելյան կողմնորոշումը (Կլեոպատրա VII) հանգեցրեց Օկտավիանոսի հետ խզմանը:

Պտղոմեոս V-ի անչափահասությունը խնամակալների իշխանության ներքո զուգահեռ է Հուլիոս Կեսարի մահվանից հետո եղած անկայունությանը (որը հանգեցրեց Եռապետության կազմավորմանը և իշխանության համար պայքարներին): Բերենիկեի ամուսնությունը Անտիոքոսի հետ նշանավորեց Սելևկյան կայսրության պատմության սկիզբը Դանիել տասնմեկում, իսկ Անտիոքոս Մեծի դստեր ամուսնությունը Եգիպտոսի մանկահասակ թագավորի հետ նշանավորեց Սելևկյան կայսրության ավարտը: Մարկոս Անտոնինոսի ամուսնության ավարտը Օկտավիայի հետ նշանավորեց Պտղոմեոսյան թագավորության ավարտը: Հուդայի՝ որպես Աստծո ուխտի ժողովրդի ավարտը տեղի ունեցավ խաչի վրա, և այդ Հրեական թագավորությունը սկսվեց Մակաբայեցիներով և այն դաշնով, որ նրանք կնքեցին Հռոմի հետ: Այս բոլոր

մարգարեական գծերը ներկայացված են Դանիել գրքի տասնմեկերորդ գլխի պատմության մեջ, և բոլորը համընկնում են քառասուներորդ համարի ծածուկ պատմության հետ: Հինգերորդ համարից սկսած՝ մենք ունենք Բերենիկեի դաշնագիրը, որը տանում է դեպի Անտիոքոս Մեծը և նրա դուստր Կլեոպատրա Սյուրայի դաշնագիրը, որը տեղի է ունենում քսաներեքերորդ համարի Մակաբայեցիների պատմության մեջ: Մակաբայեցիները դառնում են այդ գծի մի մասը՝ իրենց ապստամբության հիման վրա ընդդեմ Անտիոքոս Եպիփանեսի՝ Սելևկյան տոհմի վերջիններից մեկի:

Անտիոքոս Եպիփանեսը այն Անտիոքոսն է, որ մ.թ.ա. 168 թվականին, Վեցերորդ սիրիական պատերազմի ընթացքում, Եգիպտոսում էր՝ Ալեքսանդրիայի մերձակայքում: Անտիոքոս Եպիփանեսը ներխուժել էր Եգիպտոս և արդեն Ալեքսանդրիան գրավելու շեմին էր: Պտղոմեոսյան իշխանավորները օգնության համար դիմեցին Հռոմին: Հռոմը ուղարկեց Պոպիլիոս Լաենասին (միայն փոքրաթիվ շքախմբով, առանց զորքի)՝ Մենատի վերջնագիրը հանձնելու: Անտիոքոսը պետք է անհապաղ դուրս գար Եգիպտոսից և Կիպրոսից, այլապես պատերազմ կունենար Հռոմի դեմ: Երբ Անտիոքոսը ստացավ նամակը և ժամանակ խնդրեց իր խորհրդականների հետ խորհրդակցելու համար, Պոպիլիոսը—որը նկարագրվում է որպես խիստ և իշխանական—վերցրեց իր գավազանը և արքայի ոտքերի շուրջը շրջան գծեց ավազի մեջ: Այնուհետև նա հայտարարեց. «Նախքան այդ շրջանից դուրս կգաս, ինձ տուր մի պատասխան, որ ներկայացնեմ Մենատին»:

Ենթատեքստը հստակ էր. Անտիոքոսը չէր կարող դուրս գալ շրջագծից՝ առանց Հռոմի պահանջներին հանձնառու լինելու: դրանից դուրս անցնելը՝ առանց համաձայնության, կնշանակեր պատերազմ: Ապշած և նվաստացած՝ Անտիոքոսը կարճ ժամանակով երկմտեց, սակայն ապա համաձայնեց ենթարկվել, իր զորքերը դուրս բերեց Եգիպտոսից և վերադարձավ Սիրիա: Դիվանագիտության այս համարձակ քայլը (որին թիկունք էր կանգնած Հռոմի աճող հռչակը՝ որպես հզոր տերության) պարտադրեց նահանջը՝ առանց ճակատամարտի, ի ցույց դնելով Հռոմի ծագող գերիշխանությունը արևելյան Միջերկրականում: Այն լայնորեն հիշատակվում է որպես «ավազի վրա գիծ քաշել» արտահայտության ծագում (թեև բառացիորեն դա շրջան էր):

Անտիոքոս Եպիփանեսը նաև դարձավ բողոքական ըմբռնման մեջ այն իշխանությունը, որը բարձրացնում է իրեն, ընկնում է և հաստատում է Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասնչորսերորդ համարի տեսիլքը:

Եվ այն ժամանակներում շատերը պիտի ելնեն հարավի թագավորի դեմ. նաև քո ժողովրդի ավազակները պիտի բարձրացնեն իրենց՝ տեսիլքը հաստատելու համար, բայց պիտի ընկնեն: Դանիել 11:14.

Անտիոքոս Դ Եպիփանեսը թագավորեց մ.թ.ա. 175–164 թվականներին և սելևկյան տասներեք թագավորներից ութերորդն էր: Նա ձգտում էր պարտադրել հելլենիստական մշակույթը և իր կայսրությունը միավորել հունական կրոնական սովորությունների ներքո: Մ.թ.ա. 169 թվականին նա թալանեց Տաճարը, արգելեց հրեական

ծիսակատարությունները (թլփատություն, Շաբաթի պահպանում, Թորայի ուսումնասիրություն) և պարտադրեց զոհաբերություններ հեթանոսական աստվածներին: Մ.թ.ա. 167 թվականի դեկտեմբերին նա Տաճարում հրեական ողջակեզների զոհասեղանի վրա կանգնեցրեց հեթանոսական մի զոհասեղան (Զևսին) և խոզ զոհաբերեց՝ նաև կատարելով այլ պղծարար արարքներ: Այս պղծումը վերջին կաթիլը եղավ բարեպաշտ հրեաների համար, որոնք դա տեսան որպես Տաճարի սրբության և Աստծու օրենքի գերագույն ոտնահարում: Դա անմիջական դիմադրություն հարուցեց, երբ Մատաթիասը (Մոդեից մի քահանա) հրաժարվեց սելևկյան սպայի՝ հեթանոսական աստվածներին զոհ մատուցելու հրամանից, սպանեց մի ուրացող հրեայի և այդ սպային, ապա իր որդիների (ապագա Մակաբայեցիների) հետ փախավ լեռները: Սա բորբոքեց մ.թ.ա. 167–160 թվականների պարտիզանական պատերազմն ու ապստամբությունը, որի նպատակն էր վերականգնել հրեական պաշտամունքը, և որը հանգեցրեց Տաճարի վերածմանը (Հանուկկա) մ.թ.ա. 164 թվականին՝ Հուդա Մակաբայեցու առաջնորդությամբ:

Սելևկյան կայսրության սկզբում և ավարտին կար նշանակալից դաշինք, որը ներկայացված էր դիվանագիտական ամուսնությամբ և կրում էր բաժանման տարրը՝ թե՛ արևելք ու արևմուտք, և թե՛ հյուսիս ու հարավ: Երբ Սելևկյան կայսրությունը թուլանում էր, Անտիոքոս Եպիփանեսը դառնում է բարձրացող հռոմեական իշխանության խորհրդանիշը և Մակաբայեցիների գայրույթի կիզակետը: Հետագայում պատմության ընթացքում նա դառնում է այն մարգարեական խորհրդանիշի կեղծօրինակը, որը հաստատում է տեսիլքը: Տասնմեկերորդ գլխի քսաներկուերորդ համարի իշխանությունը կոտրվում է, երբ ուխտի իշխանը կոտորվեց:

Եվ հեղեղի բազուկներով պիտի ողողվեն նրա առաջից և պիտի կոտորվեն, այո՛, նաև ուխտի իշխանը: Դանիել 11:22.

Անտիոքոս Եպիփանեսի իշխանությունն ավարտվեց մ.թ.ա. 164 թվականին՝ Քրիստոսից գրեթե երկու հարյուր տարի առաջ, երբ «ուխտի իշխանը» խաչի վրա «կոտորվեց»: Այն, ինչ այստեղ ցանկանում ենք նկատել, այն է, որ Սելևկյան կայսրությունը սկսվեց և ավարտվեց դիվանագիտական պայմանագրային ամուսնությամբ, որտեղ երկու կողմերի միջև եղած խաբեությունը պատմական արձանագրության առարկա է: Անտիոքոս Եպիփանեսի օրոք սկսվեց Մակաբայեցիների ապստամբությունը, որը նախապատկերեց Ամերիկյան հեղափոխությունը: Մակաբայեցիների պատմության մեջ Սելևկյան իշխանությունը թոթափելու նրանց պայքարը ներառում էր մի նշանակալի պայմանագիր Հռոմի հետ: Այն համարը, որը ուղղակիորեն նույնականացնում է այդ պայմանագիրը, ուղղակիորեն նույնականացնում է նաև Հռոմին՝ որպես նենգությամբ գործող, այսինքն՝ պայմանագրի սեղանի շուրջ սուտ խոսող:

Եվ նրա հետ ուխտ կնքելուց հետո նա պիտի գործի խաբեությամբ, որովհետև պիտի առաջանա և հզորանա սակավաթիվ ժողովրդի միջոցով: Դանիել 11:23.

Քառասուներորդ համարում նշված վախճանի ժամանակին նախորդող յուրաքանչյուր մարգարեական տող պարունակում է խախտված ուխտ: Ուրիա Սմիթը, մեկնաբանելով երեսուներորդ համարի «նրանց, որ թողնում են սուրբ ուխտը» արտահայտությունը, արձանագրում է հետևյալը.

««Ուխտի դեմ գայրույթ», այսինքն՝ Սուրբ Գրությունները, ուխտի գիրքը: Այս բնույթի մի հեղաշրջում կատարվեց Հռոմում: Հերուլիները, գոթերը և վանդալները, որոնք նվաճեցին Հռոմը, ընդունեցին արիոսական հավատը և դարձան Կաթոլիկ եկեղեցու թշնամիներ: Հատկապես այս հերետիկոսությունն արմատախիլ անելու նպատակով Հուստինիանոսը կարգադրեց, որ պապը լինի եկեղեցու գլուխը և հերետիկոսների ուղղիչը: Շուտով Աստվածաշունչը սկսեց համարվել վտանգավոր գիրք, որը չպետք է կարդացվի հասարակ ժողովրդի կողմից, այլ բոլոր վիճելի հարցերը պետք է ներկայացվեին պապին: Այսպես անարգանք կուտակվեց Աստծո խոսքի վրա: Եվ Հռոմի կայսրերը, որոնց արևելյան բաժանումը դեռ շարունակվում էր, հաղորդակցություն ունեին, կամ գաղտնի համաձայնության մեջ էին Հռոմի եկեղեցու հետ, որը լքել էր ուխտը և կազմել մեծ ուրացությունը՝ «հերետիկոսությունը» ճնշելու նպատակով: Մեղքի մարդը բարձրացվեց իր հանդուգն գահին արիոսական գոթերի պարտությամբ, որոնք այն ժամանակ տիրապետում էին Հռոմին, մ.թ. 538 թվականին»: Ուրայա Սմիթ, Daniel and the Revelation, 281.

Դանիել տասնմեկի հինգերորդ համարը նույնականացնում է պատմության այն գիծը, որտեղ հարավի թագավորը դիվանագիտական հարսնացու է տրամադրում՝ որպես այն ուխտի խորհրդանիշ, որը դրանից հետո խախտվեց հյուսիսի թագավորի կողմից: Հարավի թագավորի հատուցումը նախատիպեց Նապոլեոնի հոգևոր հարավի թագավորի հատուցումը ընդդեմ պապական հյուսիսի թագավորի՝ 1798 թվականին: Հինգից ինը համարների խախտված ուխտը նախատիպեց Նապոլեոնի խախտված Տոլենտինոյի ուխտը, որն իր հերթին նախատիպեց ՆԱՏՕ-ի կողմից խախտված ուխտի մասին Պուտինի պնդումը: Նապոլեոնի հատուցումը նախատիպեց Պուտինի հատուցումը ընդդեմ Ուկրաինայի՝ 2014 թվականին: Տասներորդ համարում Անտիոքոս Մեծի հատուցումը, որով ավարտվում է չորրորդ Սիրիական պատերազմը, համընկնում է Նապոլեոնի հետ՝ 1798 թվականին, և նաև Պուտինի հետ՝ 2014 թվականին: Տասնհինգերորդ համարի՝ մ.թ.ա. 200 թվականի Պանիումի ճակատամարտից հետո Անտիոքոսը կազմակերպեց դիվանագիտական ամուսնություն՝ Եգիպտոսը իր իշխանության տակ առնելու թաքուն մտադրությամբ՝ առանց ցամաքային զորքեր գործադրելու: Անտիոքոս Մեծի գահը փոխանցվեց նրա որդուն, որը սպանվեց, և դա Անտիոքոս Մեծի կրտսեր որդուն՝ Անտիոքոս Եպիփանեսին, բերեց գահին: Հունական սովորույթներն ու կրոնը հաստատելու նրա գործողությունները առաջ բերեցին Մակաբեական ապստամբությունը, որը հանգեցրեց քանդակներից համարի Հռոմի հետ նենգ ուխտին: Քսանչորսերորդ համարը ներկայացնում է հեթանոսական Հռոմը և նույնականացնում է Անտոնիոսի և Օգոստոսի ստության սեղանը: Երեսուներորդ համարում հեթանոսական Հռոմը երկխոսության մեջ է մտնում պապական եկեղեցու հետ, որոնց մասին նշվում է, թե նրանք են սուրբ ուխտը խախտողները:

Քսանչորսից մինչև երեսուն համարները հեթանոսական Հռոմի վկայությունն են, իսկ երեսունմեկից մինչև քառասուն համարները ներկայացնում են պապական Հռոմի վկայությունը: Դանիել տասնմեկերորդ գլխի առաջին համարից մինչև քառասուներորդ համարը յուրաքանչյուր տող մարգարեության մի գիծ է ներկայացնում, որը կիրառվում է քառասուներորդ համարի ծածուկ պատմության մեջ: Մելնկյան թագավորության գիծը, Պտղոմեական թագավորության գիծը, Մակաբայեցիների Հուդայական թագավորության գիծը, հեթանոսական Հռոմի գիծը և պապական Հռոմի գիծը բոլորը պատկերում են 1989 թվականից մինչև կիրակնօրյա օրենքը հասնող պատմությունը: Այդ գծերից յուրաքանչյուրն այդ պատմության գլխավոր տարրերից մեկը ճանաչում է որպես խախտված ուխտ:

Դանիել տասնմեկի տեսիլքը հաստատողը Հռոմն է, և թե՛ հեթանոսական, թե՛ պապական Հռոմի մոլորեցնող մարգարեական դաշնագրերը նշված են որպես հաջորդական զարգացում ունեցող և որպես տեղի ունեցած նախքան այն, որ Հռոմը գերիշխանորեն իշխեր իրենց համապատասխան և տարբեր մարգարեական ժամանակաշրջաններում: Երկու իշխանություններն էլ գերիշխանության մարգարեական ժամանակաշրջանի սկիզբը նշեցին որպես սկսվող այն ժամանակ, երբ իրենց երրորդ խոչընդոտը հաղթահարվեց: Միացյալ Նահանգներում շուտով գալու է կիրակնօրյա օրենքը, և դրանից առաջ կլինի մոլորեցնող դաշնագիր երկու իշխանությունների միջև: Չորս անգամ այդ երկու իշխանությունները եղել են հարավի և հյուսիսի թագավորները՝ մեկ անգամ Հուդայի փառավոր երկրի և Հռոմի միջև, մեկ անգամ հռոմեական եռապետության երկու մասերի միջև, և մեկ անգամ՝ հեթանոսական և պապական Հռոմի միջև: Հռոմին վերաբերող երկու մոլորեցնող դաշնագրերում էլ դա ըստ էության եղել է դաշնագիր հռոմեական կայսրության մեկ կեսի և մյուսի միջև՝ լինի դա արևելքի Անտոնիոսը, արևմուտքի Օգոստոսը, թե արևելքի հեթանոսական Հռոմը և արևմուտքի պապական Հռոմը: Հյուսիսի և հարավի թագավորների միջև եղել են մոլորեցնող չորս դաշնագրեր, որոնցից երկուսը՝ արևելքի և արևմուտքի թագավորների միջև, և մեկը՝ շուտով հյուսիսի թագավոր դառնալու իշխանության և փառավոր երկրի միջև:

Սրանով ավարտում ենք Դանիելի գրքի մեր սկզբնական ներկայացումը: «Պանիում» շարքը ներկայացնում է Դանիելի գրքի մասին շարքի եզրափակումը, որն էլ ներածություն է քառասուներորդ համարի թաքնված պատմությանը, որը կշարունակենք քննել հաջորդ հոդվածում: